

De nieuwe berg. Kerstspreekje voor kinderen

*Wees sterk en heb goeden moed,
verschrik niet en ontzet u niet.*
Jozua 1:9.

Beste brave kinderen,

Er was eens een gemene heks, die op een dag besloot dat het allemaal nog véél gemener kon. Ze lachte kakelend, mompelde enige spreuken en stapte toen op haar bezem. Met de snelheid van een raket vloog ze naar de berg waar de nietsvermoedende dwergen vlakbij woonden.

Over dit nijvere dwergenvolk vertelden we je al eerder, lieve kinderen, maar als jullie het niet meer precies weten, luister dan goed. En mocht jullie het thans volgende verhaal bekend in de oren klinken, dan heb je waarschijnlijk je vader of moeder thuis over het werk horen vertellen.

Iedere ochtend stapten de dwergen voor dag en dauw uit hun bedjes. Ze wasten zich onder de pomp en aten vervolgens een groot bord kokend hete pap. Daarna trokken ze hun laarzen aan, zetten hun werk-puntmuts op het hoofd en marcheerden op rij naar de berg, hun houwelen en schoppen op de schouders meevoerend. Onder het lopen zongen ze een vrolijk lied. De hele lange dag weergalmden het in de berg dan van de werkgeluiden: hakken, graven, boren en sjouwen, de dwergen deden niets liever. Ze waren gelukkig en tevreden met hun bestaan en niets leek op verandering te wijzen. Na het avondeten dronken ze een pul bier, waarna ze moe maar voldaan onder de warme wol kropen. Morgen was het immers weer vroeg dag!

Maar op een kwade dag in het najaar ging het helemaal mis. Aangekomen bij hun berg kregen ze een vel papier in de handen gedrukt, waarop het volgende, vreselijke bericht stond te lezen:

Dwergen!

Volgend jaar wordt een versoberd kader van kracht bij de productie van keien en glimstenen. Het jaar daarna wordt het kader nog verder versoberd. Dit zal onze productie halveren. Dit is reeds besloten en er valt niets meer aan te doen. Gedwongen ontslagen zijn niet uit te sluiten.

De Leiding

Er ontstond een groot gemor onder de dwergen. Kreten als: “Wat denkt de Leiding wel?” en: “De Leiding is niet goed snik!” werden vernomen. Maar Jodocus (hij was de oudste en meest wijze der dwergen) maande tot kalmte. Het zou toch allemaal niet zo’n vaart lopen?

Daarin vergiste hij zich deze keer toch, want de volgende ochtend wachtte de dwergen een zo mogelijk nog afgrijselijker bericht. Op een tweede vel papier lazen ze dit:

Dwergen!

Hoe ziet de toekomst er uit? Hoe zie jij later? Richt daarom per grot of gang een community op en praat samen uitgebreid over hoe jij “later” ziet. Deel je emoties en gevoelens. Succes!

De Leiding

Dit bericht deed voor de dwergen de deur dicht. Geklets, loos gesnater over later? Praten, dus niet werken? Wat zou dat wel niet voor vreselijke gevolgen hebben!? De productie van keien en glimstenen zou volledig stil komen te liggen, vreesden ze, en dat voor het eerst in 175 jaar (ja, want sinds 1838 groeven de dwergen daar). De dwergen klaagden en murmureerden luid.

Nu, lieve kinderen, jullie zullen het onderhand wel hebben begrepen, de nare toverkol had de Leiding met de meest gruwelijke toverspreuken behekt. Immers, een beetje normale Leiding zou natuurlijk *nooit* van dit soort krankzinnige richtlijnen uitgevaardigd hebben.

Jodocus verzon toen een list. “Waarom,” zo stelde hij die middag tijdens de theepauze aan de andere dwergen voor, “laten wij deze vreemde papieren niet gewoon in de prullenbak glijden en verkassen we naar de volgende berg? Na 175 jaar heb ik wel zin in een hele nieuwe berg!” Dit idee oogstte veel bijval. De dwergen dronken hun kroes thee leeg, pakten toen hun boeltje op en marcheerden eensgezind naar de volgende berg. “Een nieuwe uitdaging,” vatte Jodocus de situatie snedig samen. Deze opmerking beviel de dwergen wel. Ze fleurden al weer iets op.

En de gemene heks? Zij moest tandenknarsend toegeven dat haar plan volkomen was mislukt. Kokend van woede stapte ze de volgende ochtend op haar bezem teneinde naar de andere berg te vliegen, maar na nauwelijks tien meter gevlogen te hebben, brak haar bezemsteel in tweeën en pletterde ze met een weemakende smak op de grond. Jodocus had haar namelijk, heel slim, via internet een doosje houtwormen gestuurd. De nare toverkol belandde voor 80-100% in de WIA (hoger bestaat echt niet!) en kon met haar twee loodzware gipsbenen geen kant meer op!

Hoe liep het met de Leiding af? Heel slecht. Jodocus kon helaas de bezwering niet verbreken, men bleef daarom zo gek als een deur. Maar aangezien toch geen één verstandige dwerg meer naar ze luisterde, was dat niet zo erg. Daar hadden ze trouwens ook geen tijd meer voor, want de nieuwe berg zorgde voor ongelofelijk veel nieuw werk. De berg daverde van hun gegraveerd.

En zo kon het gebeuren dat, toen het Kerstfeest aanbrak, Jodocus op de ochtend van de Eerste Kerstdag een gloednieuwe houweel onder zijn kerstboom vond, met daar aan vastgeplakt een kaartje waarop stond: “Dit cadeau is van ons allemaal. Fijne Kerst!” Jodocus werd er stil van. Hij haalde een rode zakdoek te voorschijn en moest uitvoerig zijn neus snuiten. Want, anders dan je misschien mocht denken, lieve kinderen, zelfs een dwerg heeft soms zo zijn emoties.

Die avond vierden de dwergen in de grote zaal een vrolijk Kerstfeest. Ze zongen hun liederen, stapelden het eten op hun bordjes en dronken grote pullen gerstebier. Jodocus zag het, en wist: wij dwergen leven met elkaar nog lang en gelukkig. En zo hoort het natuurlijk ook te zijn aan het einde van een sprookje!

Een fijne Kerst voor iedereen!

Einde

De schrijvers.
Rotterdam, december 2013